

Dr. Doru Frunzuliță, președintele Asociației George C. Marshall – România:

NUMAI PRIN DIALOG PUTEM CONTRIBUI LA REALIZAREA UNEI SOCIETĂȚI DEMOCRATICE MODERNE

■ **Care sunt obiectivele Programului „Dialoguri”, promovat de Asociația George C. Marshall – România?**

– În colaborare cu Centrul European de Studii de Securitate, George C. Marshall, Asociația George C. Marshall – România a început din anul 2006 Programul „Dialoguri”, prin care personalități politice, diplomatice, militare, din România și străinătate, sunt invitate să conferențeze pe teme actuale ce privesc politica externă, politici de securitate și apărare a României și aliaților săi, din NATO și UE. Urmează, apoi, răspunsuri date, pe larg, întrebărilor audienței, formată, de obicei, din peste 250 de reprezentanți ai principalelor instituții ale statului și societății civile, corpului

diplomatic, mass-media, ai Centrului Marshall și ai unor organizații George C. Marshall din spațiul euroatlantic.

Numai prin dialog putem contribui la realizarea unei societăți democratice moderne. Numai prin dialog putem să ne atingem obiectivele și prioritățile pe care ni le stabilim, ca țară și popor, atât pe plan extern, cât și intern.

■ **De ce prima activitate din acest an a Asociației s-a focalizat pe „Rolul și locul României în Uniunea Europeană, după Tratatul de la Lisabona”?**

– Am ales această temă, susținută de prezentările președintelui Comisiei pentru UE, a Parlamentului german și omologului său din Parlamentul României, pentru că noul tratat al

Uniunii Europene va avea o influență deosebită asupra sistemului de funcționare al acesteia, introducând funcții noi la nivelul structurilor, noi majorități de luare a hotărârilor, noi mecanisme. După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea Europeană va fi o organizație diferită, din multe puncte de vedere, față de ceea ce a fost.

România trebuie să se hotărască ce rol vrea să joace în această organizație, care este locul său între celelalte țări membre, care sunt obiectivele și prioritățile pe care le urmărește ca membru al Uniunii, pentru că, din păcate, după un an de la aderare, avantajele așteptate nu s-au materializat decât într-o mică măsură.

■ **Cum se raportează Asociația George C. Marshall – România la pregătirea la nivel internațional a Summitului NATO de la București?**

– În ceea ce privește pregătirile pentru Summitul NATO, din aprilie, Asociația George C. Marshall – România, alături de colegii din Consiliul Euroatlantic România, participă la organizarea mai multor evenimente și activități ale societății civile, focalizate pe probleme de securitate, apărare și politică externă, pe teme de importanță pentru Alianța Nord-Atlantică, în perioada premergătoare summitului: ● Securitatea în zona Mării Negre; ● Securitatea energetică; ● Noi misiuni și transformarea Alianței.

Pagină realizată de Mihail RICINSCHI

Luni 21 ianuarie, Ayatollahul Ali Khamenei a intervenit public, pentru a pune capăt disputei declanșate între președintele Mahmoud Ahmadinejad și Parlament, pe tema oportunității aplicării unei legi referitoare la creșterea volumului de gaze destinat consumului. Ordinul liderului suprem era clar și anula decizia președintelui – legea trebuia să intre în vigoare.

Iarnă grea în Iran

Deși avea la dispoziție și calea unei rezoluții private, Ayatollahul a preferat să se implice direct în conflict, gestul său, care iese din canoanele întortocheate ale exercitării puterii între structurile islamice, putând fi interpretat (cel puțin) ca dojană, adresată unui președinte tot mai greu de suportat, datorită ineficienței economice, declarațiilor intempestive și „științei” de a se face antipatic cu orice preț.

De fapt, cel care până în prezent aprecia atât de laudativ inflexibilitatea președintelui, încât trezise nemulțumirea clerului, de astă dată, transmitea un mesaj extrem de clar – prin politica sa, Mahmoud Ahmadinejad poate aduce prejudicii intereselor Republicii Islamice.

Culmea este că deficitul de autoritate al instituției prezidențiale apare după ce Statele Unite au dat publicității Raportul National Intelligence Estimate, prin care erau probate intențiile și capacitățile nucleare ale Iranului. Pe baza datelor furnizate de Comunitatea de Informații se estima că Iranul a renunțat să construiască arme nucleare încă din 2003, iar dacă ar decide să revină la dezvoltarea acestora, i-ar trebui între trei și opt ani pentru a le realiza efectiv. Este adevărat, concluzia raportului dăduse apă la moară aparatului de propagandă de la Teheran, dar, paradoxal, slăbise și poziția președintelui, care se vedea, dintr-o dată lipsit de cele mai puternice argumente, folosite până atunci

pentru a-și reduce la tăcere adversarii politici, incluși, de-a valma în categoria spioni și trădători, și a obține sprijinul necondiționat al susținătorilor.

Entuziasmul acestora, care făcea abstracție de eșecul politicii economice interne, a funcționat atât timp cât vremea a fost bună. Când iarna – una dintre cele mai grele din ultimii ani – și-a intrat în drepturi, lucrurile au început să scârțâie, mai ales, pentru că prețul gazelor a crescut concomitent cu raționalizarea consumului. Așa s-a și ajuns la starea de conflict dintre un președinte, care evalua (îngrijorat) situația doar la nivelul indicatorilor macroeconomici (șomaj cronic, inflație în creștere), și forul legislativ, care încerca să apere interesele alegătorilor.

Pe acest fundal, deloc favorabil Administrației de la Teheran, pe 24 ianuarie, la Berlin, după trei zile de negocieri, în care prim-planul l-au avut discuțiile dintre Condoleezza Rice și reprezentantul Rusiei, Serghei Lavrov, statele cu statut de permanentă și drept de veto în Consiliul de Securitate (China, Franța, Marea Britanie, Rusia și Statele Unite), cărora li se alăturase Germania (implicată în rezolvarea Dosarului Nuclear iranian), conveneau la nivelul miniștrilor de externe asupra unei noi runde de sancțiuni

ce urma să fie dezbătută în plenul Consiliului. Proiectul de rezoluție prevede printre altele restricții în domeniul comerțului (printre care, limitarea creditelor acordate exportatorilor), controlarea transporturilor destinate Iranului și interdicții de călătorie pentru specialiștii iranieni, incluși în programul de îmbogățire a uraniului. Nicholas Burns, locțiitor al Secretarului american de Stat, sublinia caracterul punitiv al demersului care, în câteva săptămâni, ar putea avea girul Consiliului: Dincolo de comentariile Moscovei,

rezoluția este una care va pedepsi comportamentul Iranului. Pentru a rămâne la „comentariile” amintite, vom menționa că ministrul Serghei Lavrov, fără a intra în detalii, preciza că demersul „celor șase” se dorește a fi un apel la vigilență, adresat întregii lumi, astfel încât relațiile cu Iranul să nu permită transferul de materiale și tehnologii prohibite, care ar putea facilita activitățile nucleare. Până la urmă, dincolo de etichete, de consistență și efectul viitoarelor sancțiuni, „cei șase” au acționat împreună. Este aspectul cel mai important al

întrunirii de la Berlin și avertismentul de care Iranul ar trebui să țină cont.

Revenind la perspectiva rezoluției, este cert că adoptarea ei nu va fi o formalitate, din moment ce printre cei 15 membri ai Consiliului se numără Africa de Sud, Indonezia, Libia și Vietnamul, ale căror obiecții nu sunt excluse. Ceea ce contează în primul rând este focalizarea atenției comunității internaționale pe Iran, declara Madeleine Albright, fost șef la diplomației americane. Dar chestiunea nu este una care îi privește doar pe americani. Burns o completa: Rezoluția va demonstra dorința comunității internaționale de a-și impune punctul de vedere. Mai este încă timp pentru diplomație.

După decizia de la Berlin, ministrul iranian de externe, Manouchehr Mottaki, cerea marilor puteri să manifeste rețineră în adoptarea unor noi sancțiuni în Consiliul de Securitate. Este ciudat că se preconizează o asemenea măsură. Ar fi fost mai logic să se aștepte raportul Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, în curs de evaluare a situației, declara Mottaki, pentru BBC, la Forumul Economic Mondial de la Davos.

Pe de o parte, apel patetic la răbdarea, logica și (bună)înțelegerea comunității internaționale. Pe de altă parte, refuzul ferm de a se așeza la masa tratatelor. O polaritate greu de înțeles. Teheranul ar accepta sintagma oriunde și oricând, propusă de Condoleezza Rice, pentru a discuta toate detaliile chestiunii. Dar refuză să își suspende activitățile nucleare, ca semn al bunelor intenții, înainte de orice discuții. În opinia ministrului iranian, aceasta ar însemna o precondiție de neacceptat. În consecință, negocierile sunt iluzorii, așa că, este de așteptat ca Dosarul Iranian să ajungă din nou în fața Consiliului. Chiar și cu un „aviz” favorabil din partea Agenției Internaționale pentru Energie Atomică.

